తనూ - నీరజా

★

శ్రీమతి మాలతీ చందూర్

My dear friend

పొద్దుటే వచ్చాం నందీ హిల్సునుంచి. రఘుకి రేపటినుంచీ హాస్పిటల్ పోస్టింగ్స్. సాయంత్రం 5 గంటలకి తప్పక రావాలి. రాత్రి పదింటిదాకా గడిపేపీలు చూసుకు వస్తారుగదూ!

— నీరజ.

కాఫీ ట్రేలోని వుత్తరాల్లోంచి నీరజ దస్తూరి మెరుపులా తొంగిచూసింది. తాగేకప్పు కాఫీనీ అలాగే వదిలి లేతమబ్బురంగుకవరు ఆదుర్దాగా చించాడు. ముచ్చటైన మూడు బంతుల ఆహ్వానం.

నీరజ—నీరజ వేళ్ల మధ్యనుంచి జారిన మంచు బొట్టులా తన జీవితంలోంచి జారిపోయింది. ఎలా జారింది అనేది యీనాటికీ - ఏనాటికీ తెగని సమస్య. తన ఆత్మాభిమానమా - అహంభావమా? ఏది కారణం?

అంతవరకూ - అంటే నీరజతో స్నేహంకలవక మునుపు—స్త్రీలందరూ తనకి, వుత్త ఆట బొమ్మల్లా, మనోనిశ్చయంలేని రామచిలుకల్లా కనపడ్డారు. పురుషుడు కదలక, మెదలక, మెతకలేకుండావుంటే, ఎంతటి స్త్రీఅయినా పాదాలవద్ద వాలుతుందని, తన పూర్వానుభవాలు పాఠాలు నేర్పాయి.

కాని నీరజ తన ఆహ్వానాన్ని—నవ్వుతూ మార్దవంగా తొక్కిపారేసి, మెత్తటి ముఖమల్ చెప్పుతో కొట్టినట్టు, స్త్రీకి ఘనంకాక హృదయం కావాలని చెప్పింది. ఆ కళ్ళలో ఎంతేసి లోతులున్నాయి. తను ఆ లోతుల్ని చూసికూడా చూడనట్టు వ్యవహరించాడు. అందువల్లే నీరజ తన జీవిత ప్రాంగణంలోకి, అడుగెట్టికూడా చటుక్కున తప్పుకుంది. తన యింటిని ఆమె నవ్వుల్తో వెలిగించ నిరాకరించింది.

ఆమెకి తన హృదయాన్ని సమర్పించి, ప్రేమతో కట్టేసుకోకుండా — దూరాన్నుంచి అహంభావంతో చూస్తూ, ఆఖరికి ఆణిముత్యంలాంటి నీరజని చేతులారా వదిలేసుకున్నాడు.

తనకి తెలియకుండా నిట్టూర్పు వెలువడింది. నీరజ ఎంత తెలివైంది. నెమ్మదిగా, ధీమాగా తనని ప్రియమిత్రుణ్ణి చేసుకుంది! నీరజస్నేహంతో స్త్రీజాతి పట్ల తనకి కొత్తదృష్టి అలవడింది. కాఫీకప్పు ఎత్తి తాగబోయాడు. పెదాలకు చల్లారిపోయిన కాఫీ తగిలింది. టైము చూశాడు. 9 గం. 15 నిముషాలయింది. సాయంత్రం అయిదింటికి, తొమ్మిదింబావుకీ మధ్య ఏడుగంటల నలభైఅయిదు నిముషాలకాలంవుంది. యింతసేపు—యీ ఏడుగంటల నలభైఅయిదు నిముషాలు—తను నీరజనుగురించిన ఆలోచనలు రాకుండా చేసుకోగలడా? ఏమో?

విచిత్రం. ప్రతి ఆలోచననీ అదుపులో వుంచుకునే తనే నీరజనుగూర్చిన ఆలోచనలని ఆపుకోలేకుండా వున్నాడు. పక్కనున్న పేపరుతీసి పేజీలు తిరగేశాడు—కాని లాభంలేదు.

*   *   *

ఆగస్టు పద్దెనిమిదో తేదీ తన జీవితంలో మరపురాని రోజు. తనకింకా బాగా జ్ఞాపకం, పొద్దుట రెండుమూడు అర్జంటుపనులుంటే ముగించుకుని, కారుసర్వీసింగ్ కిచ్చి, బ్లిట్జి పేపరు మడిచిపుచ్చుకు, యాదాలాపంగా 16వ నెంబరు బస్ క్యూలో నుల్చున్నాడు. మధ్యాహ్నం పన్నెండున్నర అయింది. ఎండ పేలుస్తోంది. వెధవది బస్సింకారాదు! క్యూలో మనుషుల సంఖ్య ఒకటొకటిగా పెరుగుతోంది. తనవెనక—నలుగురైదుగురు మనుషుల కవతలగా వచ్చినుల్చున్న అమ్మాయితలలోని ఎర్రనిగులాబీ తనకంటి నెందుకో ఆకర్షించింది.

ఎర్రనిగులాబీ—ఒకే ఒక్క గులాబీ వొదులాటి జెడలోంచి వ్రేలాడుతోంది—ఏ ఆలోచనలూ లేకుండా ఆ పువ్వువంక అలా రెప్పవాల్చకుండా చూసి నుల్చున్నాడతను.

ఇంతలో బసొచ్చింది. తన ముందున్నవారు ఎక్కుతున్నారు. క్యూనివదలి ఎర్రగులాబీ—గబగబ

వచ్చి ఎక్కబోయింది. తను చెయ్యి అడ్డుపెట్టి, "ఇది క్యూ—మీలాగే మేమూ నుల్చున్నాం. వరస ప్రకారం ఎక్కండి." అన్నాడు—కొంచెం మోటుగానే. తనకాక్షణాన ఆ ఎర్ర గులాబీమీద చికాకెత్తుకొచ్చినమాటనిజం. ప్రపంచజ్ఞానం తెలిసినవాళ్లుగూడా అలా ప్రవర్తిస్తే ఎట్లా? స్త్రీగదా అని క్యూలోని పెద్దమనుషులంతా కిక్కురుమనకుండా వూరుకున్నారు.

ఎర్రగులాబీపువ్వు తనవంక తీక్షణంగాచూసి, వెనక్కితప్పుకుంది. తను సన్నగా నవ్వుకున్నాడు.

అందరూ ఎక్కారు. చివరికి ఆ అమ్మాయి ఎక్కి, తనవంక విజయగర్వంతో చూసింది. కూర్చునేందుకు స్థలంలేక నుల్చున్న ఆ అమ్మాయికి తను నుల్చుని, సీటుయివ్వబోతే "అక్కర్లేదు *Thanks*" అని తనతో అని, పక్కమనిషి సీటిస్తే గబుక్కున కూచుంది.

ఆ అమ్మాయి అంతనిర్మొహమాటంగా తనిచ్చిన సీటు వద్దని, తక్షణం తనపక్కవాడిచ్చిన స్థలంలో కూచోటంతో—తనకి కొంచెం చిరాకూ, వెనువెంటనే నవ్వుకలిగినాయి.

బస్సుకదిలింది. తన పక్కవాడు పరమశత్రువో—రాక్షసుడో అన్నట్టు ఆ అమ్మాయి తల కిటికీవెంపు తిప్పుకుని కూచుంది. తను తిరిగిచూడగా తల్లో ఎర్ర గులాబీ లేదు. ఏదో వస్తువుపోయినట్టు నలుపక్కలా చూశాడుతను. కిందా, పక్కనా వెతగ్గా కాళ్ళవద్ద ఎర్ర గులాబీ పడివుంది. అదితీసి '*Excuse me*' అంటూ చేతికిచ్చాడు.

అమ్మాయి పువ్వునందుకుంటూ '*Thanks*' అంది, కళ్ళల్లోకిచూస్తూ. యిందాకటికిమల్లే కనుకొలకుల్లో కోపంతో మిళితమైన ఎరుపుజీరలు కనపడలేదు. కళ్లు స్నేహపూర్వకంగా నవ్వినట్లనిపించాయి.

పాలమీగడలాంటి తెల్లటిచీర. నీలిరంగు జాకెట్టూ, చేతినవాచీ, తల్లో ఎర్రగులాబీ, యివ్వన్నీ అందాలపాలవెల్లి అయిన అధునాతన యువతిని జ్ఞప్తికితెస్తున్నా, వాటివెనకన ఏదో సౌకుమార్యం, స్వచ్ఛందతా—మనసుకు లీలగా తోచడం మొదలుపెట్టాయి.

బస్ పెట్రోల్ బంక్‌కి వచ్చేదాకా, కొనదేలిన ముక్కూ. తీర్చిదిద్దిన కనుబొమలూ, సోగదేరిన కండ్లనీ, తనకి తెలియకుండానే పరిశీలిస్తూ కూచున్నాడు, వెడల్పాటి నోరు ఒక విధంగా ముఖానికి వికారం కల్పించినట్టుగా వుంది. పెట్రోల్ బంక్ దగ్గిర ఆగిన బస్సులోంచి ఆ అమ్మాయి దిగుతూంటే నల్లని జెడలోని ఎర్రగులాబీ తనని మురిపించింది...

అదే మొదటిసారి తను నీరజని చూడటం. అప్పటికి ఆమెపేరు నీరజ అని తెలియదు కాని మనసులో ఎర్రని గులాబీ—తెల్లనిపైటా, పొడుగాటిజెడా, చాలాసార్లు తనని వెంటాడుతూండేవి.

వారంరోజుల తర్వాత సాయంత్రం వేళ వోవర్ బ్రిడ్జివైపు కారులో పోతూంటే, ఫుట్‌పాత్ మీద ఎర్రగులాబీ యిద్దరు ముగ్గురు స్నేహితురాండ్ర మధ్య కనపడింది. వారినవ్వుల్లో కలిపిన ఆమె నవ్వు అలలు అలలుగా గాలిలోకలిసి తియ్యగాతన చెవి సోకింది.

అటుపైన రెండు మూడుసార్లు బస్‌స్టాపుల వద్దా, అలా ఫుట్‌పాత్‌లవైపు నడుస్తూనూ ఆ అమ్మాయి తనకి కనపడింది. నల్లతాచులాంటి ఆమె జెడ ఒకనాడల్లా తన శాంతిని ధ్వంసంచేసింది.

తను ఎంతమంది స్త్రీలని చూడలేదు? అందులో చదువుకున్న స్త్రీలతో తనకు పరిచయం లేకనా? తనకున్న డబ్బూ—హోదాతో తెలివైన స్త్రీల మనోహర వీక్షణాలను తప్పించుకోడానికి, తనెన్నెన్ని యిబ్బందులు పడటంలేదు? అలాటిది తను యీ అమ్మాయినిగూర్చిన ఆలోచనలనుంచి తప్పించుకోలేక పోవడం తనకే ఆశ్చర్యంగావుంది.

మరోసారి తను సినిమా హాల్లోకి అడుగెడుతున్నాడు. ఆ అమ్మాయి—ఎవరో స్నేహితుడితో బయటకొస్తోంది. తననిచూసి ఆమెకళ్లు గుర్తున్నట్టు సన్నగా నాట్యం చేశాయి. పెదాలు బద్ధకంగా నవ్వినట్లు వంకర తిరిగాయి. అంతే—తనకు సినిమా చూస్తున్నంతసేపూ మనసులోనూ, తెరమీదాకూడా ఆమె మొహమే కనిపించింది. వూరూ పేరూ తెలియని ఆ పిల్లమీద తన వలపు తలపులకి అర్థం?

తనేం యవ్వనంలోకి అడుగెడ్తున్న యువకుడా? తన కళ్లతో తను ముప్పైఎనిమిది వసంతాలు చూశాడు. కనిపించిన స్నేహితులూ, ప్రేమిం

చిన ప్రియురాళ్లూ, చనిపోయిన తల్లితండ్రులూ, మిగిలిన సిరిసంపదలూ,......తనకి జీవితంపట్ల ఏకోపమూ లేదు. ఉద్రేకాలూ, ప్రేమభావాలూ తనకంటవనే ధైర్యంతో దూరాన్నుంచి, నిర్వికార భావంతో చూసే తనకు యీ అమ్మాయిపై విడవకుండా తలపులేమిటి ?

ఎంతమంది స్త్రీలు తన వంటరి జీవితపుగోడలు బద్దలుగొట్టి, లోనికి ప్రవేశించి, తన ఏకాంతతను తమ నవ్వుల్తో, అర్థంలేని మాటల్తో, భంగం చేద్దామని ప్రయత్నించలేదు ? ఎంతమంది తమ చిరునవ్వుల్తో కనపడని అనురాగ బంధాలు తన చుట్టూ అల్లలేదు ? వాటిని దూరాన్నుంచి చూస్తూ, అంటకుండా తప్పించుకుని మందహాస వదనంతో తను బయటికిరాలేదు కనకనా ! అట్లాంటిది తనకెందుకు యీ ఎరగని పిల్లమీద మమకారం ?

* * *

ఆనాడు పొద్దుటినుంచీ ఒకటే వర్షం. విడవకుండా పడుతోంది వర్షం. పదిగంటలవేళ సెంట్రల్ నుంచి తను యింటికెళ్లుతున్నాడు,—పూనమల్లే హైరోడ్డుమీదుగా. వెచ్చగా రెండుకప్పుల టీ తాగి, ఏ పుస్తకమో తెచ్చుకుందామని ప్లాన్. తనకి పెట్రోల్ బంక్ దగ్గిర బస్ స్టాపులో ఎర్రగులాబీ ముఖం కనపడింది. అనుకోకుండా కాళ్ళు బ్రేక్ వేశాయి. కారు నెమ్మదిగా దగ్గిరకి పోనిచ్చి.

"ఎక్కండి—యీ వర్షంలో బస్ లో ఖాళీ గూడా వుండదు" అన్నాడు.

"అబ్బే, వద్దండీ—బస్ వస్తుందిగా. వెళ్ళిపోతా" అంది తలతిప్పి.

"ఫరవాలేదు. ఎటువెడ్తారో చెప్పండి—దిగబెడ్తా" అన్నాడు, ప్రార్థించే కంఠస్తాయి తనకి తెలియకుండానే ప్రవేశించింది.

"నేను మౌంట్ రోడ్ వైపు వెళ్లాలి. మీరు యిటు వెళ్తున్నారాయెను. అనవసరంగా నాకోసం మీరు వెనక్కి వెళ్లడం యిష్టంలేదు." అంది ఆ అమ్మాయి.

"ఫరవాలేదు. నా కిష్టంగావుంది మిమ్మల్ని పంపడం" అంటూ కారుతలుపు తెరిచాడు.

ఎక్కి కూచుంది అమ్మాయి. ముదురురంగు ఆకుపచ్చనిచీర, తెల్లని జాకెట్టూ, జడలో తెల్ల గులాబీ యీ అమ్మాయి కీరంగు లెక్కడ దొరుకు తాయో?

"ఆనాడు బహుశా మీకు నామీద కోపం వచ్చివుండాలి. నేను చాలా మొరటువాడిననికూడా అనుకుని వుంటారు" అన్నాడు పేర్లపరిచయం అయాక.

"మీరు చెయ్యి అడ్డుపెట్టంగానే ఆక్షణంలో కోపంవచ్చిన మాట వాస్తవమే. కాని మరుక్షణంలో, నా తప్పు నేను గ్రహించుకున్నాను. అందువల్ల కోపానికి బదులు కాస్త సిగ్గుకలిగింది" అంది సూటిగా చూస్తూ.

"మీ తప్పును వేలెత్తి చూపిద్దామనే భావంతో నేను బస్సెక్కవద్దనలేదు. వూరికే రూల్సు చెప్పాను. నాగరికత అంటే నిబంధనలు పాటించడమేగా"

"మీరు నా తప్పులేకుండా అనివుంటే, అసలు మీ మాటలు లెఖ్ఖచేసివుండేదాన్ని కాను. వున్న నిజంచెప్పారు; అదీ ముఖంమీద చెప్పారు. ఆ నిజాన్ని జీర్ణించుకునేందుకు కాస్త టైముపట్టింది. స్త్రీనిగదా అని క్రమాన్ని వ్యతిరేకిస్తుంటే చూసి వూరుకునే మొగాళ్ళకంటే, నిజంచెప్పే పురుషులు మోటుమనుషులు ఎందుకవుతారు?" అంది నీరజ.

ఆ సంభాషణలోని—నిర్మొహమాటం, ఆ కళ్ళలోని సూటితనం చూడగా ఆమె చెప్పినవన్నీ నిజం అనిపించింది.

నీరజని ఆఫీసు మెట్లవద్ద దించాడు.

* * *

గ్రాడ్యుయేట్ నీరజ యూరోపియన్ ఫరమ్‌లో సెక్రటరీగా పనిచేస్తోంది. తల్లీ దండ్రీ లేరట నీరజకి. ఆమెకి ప్రపంచంలో వున్న చుట్టాలల్లా భర్తలేని ఒక మేనత్త. నెలకి యిరవైరూపాయిలు పంపడంతో, ఈ బాంధవ్యపు తాళ్ళుగూడా తెగిపోయాయి. నీరజ స్త్రీల హాస్టలులో వుండి వుద్యోగంచేస్తోంది. అంతే నీరజ తననిగురించి చెప్పినవృత్తాంతం.

నీరజతో క్రమంగా స్నేహం అభివృద్ధి అవుతున్నకొద్దీ, ఆమె స్వభావంలోని సరళతా, హృదయంలోని మార్దవం, తనను ఆకర్షిస్తూవచ్చాయి. స్త్రీలని తప్పించుకుతిరిగే తను నీరజ ఆఫీసువద్దా, ఆడవాళ్ళ హాస్టలువద్దా ఆమెకోసం కనిపెట్టుకు కూచునే స్థితికివచ్చాడు. నీరజ ప్రతివిషయం చాలా సూటిగా, దాపరికంలేకుండా తనదగ్గిర మాట్లాడుతూండేది. ఇద్దరూ సినిమాలకీ వాటికీ వెళుతూండేవారు. మనసులో నీరజమీద మమత. అదిపైకి కనపడనీయకుండా, దాన్ని స్నేహంతో కప్పి ప్రవర్తిస్తూండేవాడు. కాని తన ఆంతర్యం తెలుసుకోలేనంతి అమాయకురాలుకాదు నీరజ.

"వొచ్చే ఆదివారం *Devotion* పిక్చరుకి టిక్కట్లు తెప్పిస్తున్నాను." అన్నాడు నీరజతో.

నీరజ సమాధానం చెప్పలేదు.

నీరజ సరేనంటుంది. ఆమెకి అభ్యంతరం వుండదు అని ధీమాగా అనుకున్న తను ఆశ్చర్యపోయి ఆమెవంక ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"ఆదివారం ఒక ఫ్రెండ్‌తో ఆ పిక్చరు కే వస్తానని మాటిచ్చాను" అంది సాలోచనగా.

"ఎవరా ఫ్రెండ్?".

"మీతో పరిచయంకలగకమునుపు ఒకసారి సినిమాహాల్లో చూడలేదూ ఒకబ్బాయిని. అతనికి మాటిచ్చాను."

అసలు ఆ అబ్బాయిసంగతి మర్చిపోయాడు తను. ఆ అబ్బాయిఎవరు? అతనికీ యీమెకీ ఎన్నాళ్ళనుంచీ పరిచయం? ఈలాటి ప్రశ్నలుఅన్నీ గిర్రున తిరిగాయి. అతనికోసం తనతో సినిమాకిరానన టమా—కాస్తమనసులో జెలసీలాంటిది తలెత్తింది.

"ఆహా—అల్లాగా" అన్నాడు ఏమీ అనుకోనట్టు.

"అసలు రఘుని మీకు పరిచయం చేద్దామని చాలా రోజులనుంచి అనుకుంటున్నాను. అతనంటే మీరు తప్పక యిష్టపడతారు. పోనీ మన ముగ్గురం కలిసి సినిమాకి వెళదామా—మిమ్మల్ని రఘు కలుసుకున్నట్టూ వుంటుంది, అంది నీరజ వుత్సాహంగా.

"తప్పకుండా" అన్నాడు తను, రఘునిగురించి మాట్లాడుతున్నప్పుడు మెరిసే ఆమెకళ్లనుచూస్తూ.

ఆదివారం అయిందింటికి నీరజా, రఘూ తన యింటికొచ్చారు. నీరజ చాలా హుందాగా, దర్జాగా అడుగెట్టింది హాల్లోకి. రఘు ఆమె అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వచ్చాడు. నీరజ రఘుని తనకి పరచయం చేసింది.

రఘురామారావు. *M. B.* చివరి ఏడు చదువుతున్నాడు. నీరజకీ అతనికీ మూడేళ్ల నుంచి స్నేహమట. నీరజ రఘుమీద ఒకవిధమయిన వాత్సల్యం వెళ్లబోసింది. రఘు హాల్లో కూచున్నాడేగాని, అతను పరిసరాలన్నీ మర్చినట్టూ, చూడనట్టూవున్నాడు. అతని కంటికి నీరజ ఒక్కతే కనపడ్డట్టుంది. నీరజ ప్రతి కదలికనీ, ప్రతి చూపునీ, ప్రతిమాటనీ విశ్వాసంతో—కళ్లతో ఆరాధిస్తూ కూచున్నాడు రఘు.

తోటలో పూసిన జాజులు సజ్జలోవుంచి తెచ్చాడు నాయరు—నీరజ టేబుల్ మీద వున్న పట్టుదారంతో మాలకడ్తూ మాట్లాడుతోంది. రఘుకళ్లు నీరజవేళ్ళని వదలకుండా చూస్తున్నాయి.

నీరజ తనతో మాట్లాడుతూ—రఘువంక మధ్య మధ్య భయంలేదన్నట్టు చూస్తోంది. రఘు ఆ చిరునవ్వుకే మహా తపస్సులుచేస్తున్నట్టు ఎదురు చూస్తూ కూచునేవాడు.

నీరజ కిటికీవద్ద నుల్చుని జాజిచెండుని పొడుగాటివేళ్ళతో, జెడలో తురుముకుంది. చెరోదండా కట్టి తమ కిచ్చింది. నీరజ యిస్తున్న జాజిదండను తీసుకునే రఘు వేళ్లవణుకు చూసిన తనకు ఏదో మహా జ్ఞానం కలిగి నట్టయింది. ఆ కుర్రవాడిమీద నీరజకున్న అధికారం చూసి తనకెందుకో భయమూ, జాలీ కలిగాయి.

*   *   *

రఘుకి యిరవై మూడేళ్లుంటాయి. బహుశా నీరజ కంటే ఏడాది రెండేళ్లూ చిన్నే మోకూడా. అతని తండ్రి తృణమో, పణమో వున్న ఖామందు. ఇద్దరు చెల్లెళ్ళూ—తమ్ముడూ వున్నట్లు చెప్పాడు తనతో. రఘు మాడటానికి, నీరజకి మల్లే పదిమందిలోంచి విడిగా కనపడకపోయినా—ఆకర్షణగల ముఖం అని అనక తప్పదు. చదువులో మంచి తెలివీ పట్టుదలా గల కుర్రాడు. నీరజ చెప్పినట్లు అతన్ని చూసి యిష్ట పడకుండా వుండలేము. కుర్రవాడిని చూడగానే వృద్ధిలోకి రావలసినవాడు అని, అనిపిస్తుంది. అన్నిటికన్నా నీరజమీద అతనికున్న ప్రేమా, ఆ ఆరాధనా చూస్తేమటుకు తప్పక ఆశ్చర్యం కలగకపోదు.

నీరజ యితన్ని వదలి మరెవర్నయినా, అనగా తనను, పెండ్లాడితే, యితను పిచ్చివాడవుతాడా అన్నంతగా భయపడేవాడు కొన్నిక్షణాలలో. రఘులో వొక విధమైన బాల్య చాపల్యం కనపడేది.

ఇద్దరూ వస్తూండేవారు, వెళ్తూండేవారు. రఘుని నీరజ లేకుండా, తను చాలాసార్లు కలుసుకున్నాడు. అతను నీరజను ఒకదేవిలా పూజిస్తాడనే అభిప్రాయం రఘు మాటల్లో తెలుస్తూండేది. తను నీరజ స్నేహితుడు కాబట్టి, తనకీ యిష్టుడే అన్నట్టు ప్రవర్తించేవాడు రఘు తనతో తిరుగుతున్నపుడు. తన పట్ల జెలసీగానీ, కోపంగాని వెళ్ళిబోస్తాడేమోనని చాలా దగ్గరనుంచి కనిపెడ్తూండేవాడు. కాని తన పట్ల స్నేహభావం తప్ప మరొకటి కనపడేదికాదు.

క్రమంగా నీరజకూ, తనకూ మధ్య స్నేహం పెరిగి, యిద్దరూ చాలా సన్నిహితులయారు. తన కిష్టమయిన పనులు చేయడంలో, తను యిష్టపడ్డ చీరెలు ధరించడంలో, నీరజ తన మీదవున్న మమకారాన్ని వెల్లడించేది.

ఏనాడూ తను నీరజని—"నీరజా నువ్వునాకు కావాలి—నా హృదయ ప్రాంగణానికి నువ్వు కాంతివి" అనిగానీ "నీ ప్రేమవాహిని నామీద పొంగనియ్యి" అనిగానీ నోరుజాచి అడగలేదు. కాని తమ యిద్దరి చేష్టలూ, చూపులూ ప్రేమని వెల్లుబుకించేట్లువుండేవి.

నీరజవద్ద తన యితర ప్రేయసుల గురించీ, స్నేహితులగురించీ దాచలేదు. వొకవిధంగా తన ఆత్మను, జీవితాన్ని ఆమెముందు దాపరికంలేకుండా వుంచాడనే చెప్పవచ్చు. ఏవొక్క అభిప్రాయం వెలిబుచ్చకుండా, తను చెప్పినవన్నీ, వోపిగ్గా, సానుభూతితో వినేది. భూతకాలంలో తనకి తగిలిన, మానసిక గాయాలవల్ల ప్రపంచాన్ని, మనుషుల్ని నిరసనతో మాట్లాడితే నీరజ వారించేది. "ప్రపంచాన్ని తిట్టి లాభంలేదు—ప్రపంచాన్ని ప్రేమించి అదిమనల్ని ప్రేమించేట్టు చేసుకోవాలి" అనేది. నీరజమాటలు వుపదేశంగా తీసుకుని, ఆమెను

ప్రేమించి తనను ప్రేమించేట్టు చేసుకునేందుకు ప్రయత్నించాడు.

వేసంగికి రఘు కాలేజీకి శలవలు యిచ్చారు. అతను శలవలకి వాళ్ల వూరు వెళ్లిపోయాడు. నీరజకి నెల్లాళ్ళు శలవ బెట్టి తన మేనత్తదగ్గిర కెళ్లాలని వుంది. అభిప్రాయం అడిగేందుకు తనదగ్గిర కొచ్చింది రఘు వెళ్ళిన మూడో నాడు.

"మీ వూరెళ్ళి యిప్పుడేంజేస్తావ్ ? శలవ పెట్టి మా యింటికొచ్చి వుండు. వూరంతా వూరికే తిరుగుదాం" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"మీరుండమంటే యిక్కడే వుంటా. నాకెక్కడయినా ఒకటే. ఎటొచ్చీ కొంత విశ్రాంతి కావాలి. అంతే, హాస్టల్లోనే వుంటా. తిరగటం అంటారా అది మీ వోపిక' అంది మళ్ళీ నవ్వుతూనే.

ఆ సాయంత్రం అనుకున్నాడు నీరజలోని పరాకు, 'మీ వోపిక; అన్న ఆమె మాటలోని మృదుత్వంమాసి తను నెగ్గానని; తన నోటిమీదుగా ప్రేమించానని అనకపోయినా, ఆమె తన వైపుగా తిరుగుతోందని. ఈసారి నీరజ ప్రేమపాశాల్లోంచి తను పారిపోయే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు సరిగదా, నీరజ ప్రేమకి దాసోహంచేసి, జీవితాన్ని ఆమె చేతుల్లో నిశ్చింతగా, వుంచేందుకు నిశ్చయించుకున్నాడు.

ఆ శలవలు నెలరోజులూ నీరజ చాలా చాలా సరదాగావుంది. తనలోని నిర్వికారం మాయమయింది. ఇంట్లో పనివాళ్ళు, బయట స్నేహితులు తమ్మకాబోయే దంపతులుగా ఎదురుచూస్తున్నారు.

ఇంట్లో పనివాళ్ళు అమ్మగారికి పువ్వులూ అవీ జాగరూకతతో సప్లయి చెయ్యడం, నాయరు అమ్మగారికి యిష్టమయిన ఫలహారాలు చెయ్యడం, మొదలయిన పనులు తనకు తెలియకుండానే, వాటి అర్థాలు అవి, కల్పించుకునేవి.

నీరజ తిరిగి ఆఫీసులో ప్రవేశించింది. రోజూ సాయంత్రం తప్పనిసరిగా యిద్దరూ కలుసుకునేవారు. ప్రతివుదయం నిద్దర లేచి సాయంత్రంకోసం ఎదురు చూసేవాడు తను.

పదిహేనురోజులు గడిచాక నీరజ ఒక సాయంత్రం, "రఘు దగ్గిరనుంచి వుత్తరంవచ్చింది" అంది గబుక్కున.

"ఏమిటి విశేషాలు ?" అన్నాడు తను సిగరెట్ ముట్టిస్తూ.

"వాళ్ల నాన్నతో దెబ్బలాడాట్ట, వారంరోజుల్లో వస్తానని రాశాడు.

"దెబ్బలాటెందుకూ ?"

"నన్ను పెళ్లిచేసుకోడానికి వాళ్లు వొప్పుకోలేదు. ఒకటి కులం. రెండు నేను అతనికంటె పెద్ద. మూడు మేనరికం వుందిట."

తను మాట్లాడలేదు.

"ఇందులో మీ వుద్దేశం ఏమిటి ?" అంది నీరజ చాలా స్నేహంతో, నమ్మకగా చూస్తూ.

"నీకు తెలీదూ" అన్నాడు. అంతే. తన అహం!

ఆ సంభాషణ అంతతో ఆగిపోయింది.

ఆ సాయంత్రం తిరిగారు, నవ్వారు, యింటికొచ్చారు. నీరజని హాస్టల్లో విడిచివచ్చాడు.

ఆ రాత్రి చాలాసేపు ఆలోచించాడు: రఘు నీరజలనీ, తననూ నీరజనీ త్రాసులోవుంచి. ఎంతసేపు ఆలోచించినా తనూ నీరజా వున్న వైపుకే త్రాసు మొగ్గింది.

తెల్లవారి గట్ల నీరజ తనకే, తనను పెండ్లిచేసుకోమని ఆమెను అడగటం నిమిత్తమాత్రం, అది ఎలాగా జరిగి తీరుతుంది—అనే ధీమాతో హాయిగా నిద్రపోయాడు.

వారంరోజులు యధాప్రకారంగా జరిగిపోయాయి. మళ్ళీ రఘుసంగతి, తనెత్తలేదు—నీరజ ఆ ప్రసంగం తీసుకురాలేదు.

సోమవారం తను స్టడీలో కూచుని 'షా' చదువుకుంటున్నాడు. అయిదున్నరకిగాని నీరజ రాదు. అంటే అయిదింటికి కారు గారేజిలోంచి తీసి బయలుదేరుతే చాలు. "*Man and Superman*" పేజీలు తిరగేస్తున్నాడు. ఇంతలో 'హల్లో' నీరజ కంఠం వినపడింది. పుస్తకం అలా వదిలి బయటకొచ్చాడు.

టేబుల్ మీద వేస్‌లోని గులాబీగుత్తుల్ని

ఆకులమధ్యగా సర్దుతూ, అందులోని అందాన్ని బడి పిల్లవాడిలా శ్రద్ధగా వింటున్న రఘుకి బోధిస్తోంది నీరజ.

రఘు నుల్చుని నమస్కారం చేశాడు తనకు.

“బయటకెళ్దాం వస్తారా? మీతో చాలా మాట్లాడాలి. రఘు పొద్దుటే వచ్చాడు” అంది నీరజ పువ్వులు సర్దుతూ.

కాఫీ తాగి ముగ్గురూ బయలుదేరారు.

కాసేపు బీచిలో కూచున్నాక నీరజ యిలా చెప్పింది. “రఘు వాళ్ళ వాళ్ళతో దెబ్బలాడి వచ్చేశాడు. అతనికోర్సు అయిపోయింది. యీయేడు హాస్పిటల్ పోస్టింగ్స్ అవీ చేస్తే, వచ్చేఏడు వుద్యోగం దొరుకుతుంది. వాళ్ళ నాన్న డబ్బు పంపనని చెప్పారట. నా జీతంతో యిద్దరం సరిపెట్టుకోడం కష్టం కాదనీ, తను వుద్యోగంకోసం వేరే ప్రయత్నించ అవసరం లేదనీ మీరు అతన్ని నమ్మించాలి”

తనకు ఏదో కథలోని చివరిభాగాల్లో, కథ పూర్తిగా జ్ఞాపకాని కొస్తున్నట్టుంది. నీరజ మాటల కర్థం? తను మాట్లాడలేదు.

“మీతో రఘు వుత్తరంగురించి చెప్పానే, ఆనాడే అతను వాళ్ల వూరునుంచీ నేనిక్కడనుంచీ రిజిష్టారుకి నోటిసిచ్చాం. ఎల్లుండికి డేట్ ఫిక్సప్ అయింది. ఒకేఒక్క సమస్య మిగిలింది. వుద్యోగం చేసే అవసరం లేదని రఘుకి విడమర్చి చెప్పడం.”

నీరజ తన కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తోంది. తనలోని వుద్రేకాలనీ, నిరాశల్నీ రోషాల్నీ అన్నీ కప్పెట్టుకుని “*Wish you good Iuck*” అన్నాడు తను.

“నీరజ కొచ్చే సూటయాభై మీ యిద్దరికీ నిక్షేపంగా చాలు. పైన ఏదన్నా కావాలంటే నేను లేనూ? రఘూ—నువ్వు చాలా అదృష్టవంతుడివి. లేవండి చల్లని పానీయం తాగుదాం” అని లేవదీశాడు.

వారి పెండ్లికి తనూ, రఘు స్నేహితులిద్దరూ సాక్షి సంతకాలు పెట్టారు. రిజిష్టారు చెవులో “ఆ కుర్రాడు గొప్ప అదృష్టవంతుడు” అని రహస్యం చెప్పదామని పించింది తనకి.

బీచిలో నీరజ తన పెండ్లి విషయాన్ని గురించి చెప్పినరాత్రి తనకి దేన్నిగురించీ, వాపోయే వోపిక కూడా లేకపోయింది. మనసు ఒకవిధంగా మొద్దుబారిపోయింది. మర్నాడు, తెల్లవారి కాఫీ తాగుతూంటే, ట్రేలో నీరజ దస్తూరితో నీలపు కవరు కనపడింది.

My dear Friend

బీచిలో మీ ముఖ కవళిక నేను కనిపెట్టాను. ప్రియురాలి దగ్గరకు ప్రేమికుడూ, దేవుని దగ్గరకు భక్తుడూ అహంకార రహితమైన హృదయంతో వెళ్లాలి. అప్పుడే వారి వాంఛలు ఫలిస్తాయి. రఘు చీకట్లో దారితప్పిన గొర్రెపిల్ల మాదిరి అమాయకుడు. అతనికి నేను చాలా అవసరం. మీతో నేను చెయ్యి కలిపినా, కలపకపోయినా ఒకటేఅన్న, విశాల భావంతో మీరు జీవితాన్ని గడపగలరనే నమ్మకం నాకుంది. రఘుని తల్లిమాదిరి సాకుకోగలను. మా యిద్దరినీ నిష్కల్మష హృదయంతో ఆశీర్వదించండి. మా జీవితాల్లో ఆత్మీయుడిలా మీరు ఎల్లప్పుడూ నిలిచిపోవాలనే కోర్కెతో—నీరజ.

చూసుకుని, వేడి నిట్టూర్పు విడిచాడు. లోతుపాతులు తెలిసే నీరజ రఘు జీవిత సంరక్షణ నెత్తినేసుకుంది. అతన్ని సుఖపెడుతుంది. అందుకు సందేహం లేదు. కాని తన జీవితం...

* * *

సాయంత్రం అయిదింటికి నీరజ గారింటికి వెళ్ళాడు. పరుసు వాకంలో రెండు గదుల్లో కొత్త కాపరం ఇద్దర్నీ చూశాడు. రఘు కలలో నడుస్తున్నట్టున్నాడు. అతని కళ్ళల్లో ఆరాధన మరీ లోతుగా వున్నట్టనిపించింది. ఆరాత్రి నీరజచేతి భోజనం చేసిన తరువాత, ఆమె తొక్కినదారి సరి అయినదని మనస్ఫూర్తిగా అనిపించింది తనకి.